

tento přestupek stíháme jej trestem vyznačeným v § 47 lit. g) zákona o platech učitelstva z r. 1903, totiž propuštěním ze školních služeb vůbec.»

Naříkaným rozhodnutím zrušilo ministerstvo školství a národní osvěty toto usnesení, ježto spočívá na nesprávných předpokladech, a st-l byl pro přestupek krádeže doutníků dle § 259 č. 3 trest. ř. osvobozen, a pokud se týče odsouzení jmenovaného učitele týměž okresním soudem pro přestupek krádeže dřeva, není vzhledem k podmíněčné povaze rozsudku, zvláště pak předpisům zákona ze dne 27. října 1919 č. 562 sb. z. a n. v odpor vzaté rozhodnutí zemské školní rady náležitě odůvodněno. K tomu dodalo ministerstvo, »že nelze souhlasiti s názorem okresní školní rady v P. i st-lovým (uplatňovaným v jeho odvolání), že podmíněčné odsouzení učitelovo jest pojímati jen v duchu zákona a k rozsudku takovému nepohlížeti vůbec, nebo čekati s případným vyšetřováním disciplinárním, až vyprší lhůta zkušební. Zájem školy, vychovatelské a učitelské působení učitelovo i jeho služební postavení vyžadují, aby v tomto případě nehledě k podmíněčnosti soudního rozsudku, bylo s obviněným ve smyslu § 54 ř. z. o školách obecných zavedeno řízení disciplinární, od výsledku řízení trestního nezávislé«.

Stížnost podaná k nss směřuje výslovně jen proti posléze uvedenému výroku.

Nss shledal ji nepřipustnou, ježto zmíněný výrok nelze pokládati za rozhodnutí neb opatření správního úřadu ve smyslu § 2 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876, jímž by st-li mohlo býti ublíženo v jeho právech. Jdeť tu pouze o projev právního názoru ministerstva o otázce, jaké účinky má podmíněčné odsouzení v řízení disciplinárním, jenž i když se mu přikládá význam instrukce pro podřízené úřady, sám o sobě, dokud nebyl položen za podklad konkrétního rozhodnutí neb opatření, dotýkajícího se práv st-lových dle cit. § 2, nemůže býti předmětem stížnosti k nss.

Č. 1207.

Živnostenské právo: Provozování živnosti na základě práva vdoského nestává se neoprávněným tím, že vdova opomenula o tom učiniti oznámení podle § 56, odst. 4 živn. ř. Opomenutí tohoto oznámení nemůže tedy býti trestáno podle § 132 lit. a) živn. ř., nýbrž toliko podle § 131 živn. ř.

(Nález ze dne 9. března 1922 č. 3144.)

Věc: Anna F. v S. proti zemské správě politické v Brně o trestní nález.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad trestní nález okresní správy politické v Brně ze dne —, jímž byla st-lka trestána pro neoprávněné provozování živnosti hostinské dle § 132 lit. a) pokutou 500-K, po případě vězením 50 dnů. Žal. úřad odůvodnil rozhodnutí své takto:

Majitelem koncese hostinské byl až do své smrti jedině August F., po jeho smrti koncese zanikla a měla vdova jeho Anna F. právo ve smyslu § 56 živn. ř. ohlásiti další provozování živnosti hostinské úřadu živnosten-

skému. Poněvadž toho neučinila, dopustila se přestupku živnostenského řádu neoprávněným provozováním živnosti hostinské.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Nař. rozhodnutí založeno jest — jak z odůvodnění jeho jest patrné — na právním názoru, že nároku na další provozování živnosti koncesované dle § 56 živn. ř. na podkladě koncesní listiny vydané na jméno zemřelého manžela nabývá vdova teprve, když to živnostenskému úřadu oznámila. Názor tento jest mylný. § 132 lit. a) živn. ř. stihá trestem zvláště stanoveným osoby, které provozují živnost a nevyhověly předpisům upravujícím nastoupení živností, zejména tedy opomenuly »ohlásiti« živnost, jak předpisuje § 11, odst. 2 a § 14, odst. 1, anebo — jde-li o živnost koncesovanou — nevyčkavše udělení koncese prohřešily se proti předpisu § 22.

Ani o prvý, ani o druhý případ zde nejde. Jde o provozování koncesované živnosti na podkladě vdovského práva po rozumu § 56, odst. 4 živn. řádu, jenž propůjčuje vdově právo po smrti manželově koncesovanou živnost provozovati dále na základě koncesní listiny znějící na jméno zemřelého manžela. Vdova nabývá tohoto práva — jak vysvítá jasně z příslušného ustanovení § 59 živn. ř. ze dne 20. prosince 1859 č. 227 ř. z. — ex lege a není po zákonu zapotřebí, aby se ho zvláště domáhala. Toto zásadní pojetí vdovského práva, vylývajícím jasně z cit. § 59 živn. ř. z r. 1859, nebylo v podstatě nijak změněno novelou z 5. února 1907 č. 26 ř. z., jež v § 56, odst. 4 uložila vdově povinnost »oznámiti« živnostenskému úřadu, že práva toho používá. Povinnost tato uložena vdově stejně jako v odst. 6 správci konkursní neb pozůstalostní podstaty dle důvodové zprávy k cit. novele toliko z důvodů policejních a evidenčních.

Z toho vyplývá, že provczuje-li vdova koncesovanou živnost svého manžela po jeho smrti dále neučinivši zadost zmíněné povinnosti, již zákon jí ukládá, neprovozuje živnost neoprávněně a není vinnou přestupku § 132 lit. a) živn. řádu. Porušení povinností té ovšem založití může přestupek živnostenského řádu, jenž mezi zvláštní případy trestní §§ 132 a násl. pojat není a trestným jest dle všeobecné normy § 131.

Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss jako nezákonné.

Č. 1208.

Administrativní řízení: Odvolání podané u nesprávného úřadu a došlé k pravému místu podacímu teprve po lhůtě odvolací nutno odmítnouti jako opožděné.

(Nález ze dne 9. března 1922 č. 3205.)

Prejudikatura: Boh. č. 808 a 1158 adm.

Věc: Jan W. v L. proti ministerstvu sociální péče v Praze stran zmeškání rekursní lhůty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo jako opožděné a tudíž nepřipustné zamítnuto odvolání st-lovo z rozhodnutí zemské politické správy v Praze ze dne — v příčině stanovení dodatečného pojistného příspěvku pro úrazovou pojišťovnu za období 1919/II.

Zmíněné rozhodnutí zemské správy politické, opatřené správným a úplným právním poučením toho obsahu, že lze se z něho odvolati k mini-